

ת"פ 35134/05/14 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו עאבד

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 35134-05-14 מדינת ישראל נ' אבו עאבד

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות לכיש
נגד
הנאשם אחמד אבו עאבד ע"י עו"ד סמיר אבו עאבד

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של חבלה במזיד ברכב, עבירה שבוצעה בצוותא, בניגוד להוראות סעיף 413 ה' + 29 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.
2. כעולה מהכרעת הדין, מדובר בנאשם שהוא עורך דין, העומד כנראה בראש אחת החמולות בעיר רהט, המסוכסכת עם חמולה אחרת. כפי שקבע בית המשפט בהכרעת הדין, ביום 23.1.14, על רקע קטטה בין בני נוער בבית הספר, זומנו לבית הספר הן הנאשם והן המתלונן. הנאשם כבר יצא מבית הספר יחד עם קטינים בני משפחתו, וכאשר הגיע המתלונן ברכב לחניית עפר סמוך לבית הספר, הנאשם והקטינים השליכו אבנים לעבר רכבו של המתלונן, שאחת מהן פגעה בשמשה האחורית ברכב ושברה אותה.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה התייחסה בטיעוניה, לעובדה שהנאשם ניהל הוכחות בהליך ארוך וממושך, במסגרתו אחת העדות לא התייצבה להעיד, ונקבע כי אמצעי פסול מנע ממנה למסור את עדותה בבית המשפט. ראוי להדגיש כבר כאן, כי ההלכה הפסוקה קבעה שזכותו של נאשם לנהל הוכחות, ואין לזקוף לחובתו את העובדה שניהל הוכחות. באשר לעדה שלא התייצבה, בית המשפט בהכרעת הדין קבע כי המנעותה מלהעיד נבעה מאמצעי פסול, אולם לא נקבע כי הנאשם הוא זה שהפעיל את האמצעי הפסול. בנסיבות אלה בית המשפט יתעלם מטיעון זה.
4. לגופה של העבירה, המאשימה טענה, כי יש לראות את האירוע בחומרה, שכן על רקע של קטטה בין בני נוער, הגיע הנאשם למקום, אולם במקום להרגיע את הרוחות כמצופה ממעמדו, הוא הסלים את המצב, תוך שנהג באלימות כלפי רכשו של המתלונן, כשהוא נמצא יחד עם קטינים נוספים ומשמש להם דוגמא. המאשימה עתרה למתחם ענישה, שבין מאסר קצר ועד לשישה חודשי מאסר בפועל, והציגה פסיקה שמתחם כזה אושר בעבירות דומות של חבלה במזיד ברכב. בתוך המתחם, נטען כי הנאשם לא לקח אחריות על המעשה, ולא ביקש תסקיר שירות המבחן, שיהא בו כדי ללמד על הליך שיקומי כלשהוא. בנסיבות אלה, לטענת המאשימה אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם.

5. באשר לסוגית ההרשעה, המאשימה הציגה שורה של פסקי דין, בהם נקבע כי גם במקרים שמדובר בבעל מקצוע, שעשוי להיפגע קונקרטי כתוצאה מן ההרשעה, הרי שאין מקום להימנע מהרשעה, כל עוד לא מתקיימות הדרישות המפורטות שקבעה ההלכה הפסוקה באשר להימנעות מהרשעה.
6. הסניגור עתר לבטל את הרשעת הנאשם, לנוכח הנזק שיגרם לו, בהיותו עורך דין, ולהסתפק בענישה של התחייבות בלבד. לטענת ההגנה, הפסיקה שהוצגה ע"י המאשימה איננה הולמת את המקרה, שכן בענייננו מצד אחד, מדובר בעבירה קלה המאפשרת להימנע מהרשעה, ומצד שני, מדובר בפגיעה של ממש, שכן עורך דין שמורשע בפליליים עומד בפני בית הדין המשמעותי בלשכת עורכי הדין. מעבר לפגיעה שהרשעה תגרום לעיסוקו של הנאשם כעורך דין, נטען שהוא נשוי לאישה תושבת חו"ל מכוח איחוד משפחות, שהיתרי השהיה שלה מתחדשים מעת לעת, והרשעתו עלולה לפגוע בחידוש מתן ההיתרים לאשתו, ולכן ביקשה הסניגוריה להימנע מהרשעה. בנסיבות אלה, נטען כי מתקיימים כל תנאי ההלכה הפסוקה המאפשרים הימנעות מהרשעה.
7. הסניגור הדגיש את הנסיבות האישיות של הנאשם: מדובר בנאשם כבן 60 שנה, אב לעשרה ילדים, כאשר בתו הבכורה סיימה לאחרונה שירות לאומי. הנאשם מעולם לא הסתבך בפלילים. הנאשם מחזיק ברישיון עריכת דין למעלה מ- 30 שנה. הנאשם גם נוטריון ובעל תואר שני במשפטים. הנאשם סובל משורה של בעיות בריאותיות: סוכרת, לחץ דם גבוה ובעיות בתפקוד הלב, והוא מוכר כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי.
8. הנאשם עצמו ביקש לשאת דברים בטרם גזר הדין. הוא ציין כי הוא חף מפשע ולכן איננו מתנצל ואיננו מתחרט ואם נגרם עוול - העוול נגרם אך ורק לו.

סוגיית ההרשעה

9. המחלוקת המרכזית בין הצדדים, נוגעת לשאלה אם יש מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם בדין.
10. ההלכה הפסוקה קבעה, כי כאשר נקבע כי נאשם בגיר ביצע עבירה, בדרך כלל יש להרשיעו. העדר הרשעה הוא חריג קיצוני ויוצא דופן. הימנעות מהרשעה אפשרית רק בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 תמר **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337, 341-342 (1997)).
11. מאז הלכת כתב, מים רבים זרמו בנהרות הענישה, אולם לב ההלכה, על שני השיקולים המצטברים שנקבעו בו, נותר בעינו. עם זאת נפסק, כי שני השיקולים הללו אינם נבחנים בנפרד. מדובר במערכת איזונים, לפיה כאשר מדובר בעבירה קלה, די גם באפשרות ערטילאית לנזק כדי לאפשר הימנעות מהרשעה, וככל שהעבירה חמורה יותר, יהיה הכרח בנזק מוחשי וקונקרטי יותר שההרשעה תגרום, כדי להימנע מהרשעה, עד שבעבירות מסוימות, לא ניתן יהיה להימנע מהרשעה, תהיה הפגיעה אשר תהיה (ר' ע"פ (מח' חיפה) 5848-09-11 **יסמין טפירו נ' מדינת ישראל**, (22/12/2011) ; ת"פ (ב"ש) 2746-09 **מדינת ישראל נ' רונן ספורטס**, (25/12/2011)).

12. כאשר היה מדובר היה בעבירות של סיוע לזיוף שטר כסף, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה, והרשיע את הנאשמים, למרות שאחד מהם היה רופא, למרות שהוצגו ראיות כי עבודתו בשירות המדינה תופסק אם יורשע (ע"פ (מח' ב"ש) 7147/05 **מדינת ישראל נ' זיס ואח'**, (31.5.2006)). הרשעה זו עמדה גם בערעור, שם נקבע כי לנוכח התנהלות הנאשם, לא היה מנוס מהרשעתו, למרות הנזק הקונקרטי לעיסוקו (רע"פ 6137/06 **מיכאל זיס נ' מדינת ישראל**, (26/07/2006)).
13. כאשר היה מדובר במי שעוסק בחשבונאות, ובעל היתרים מתחדשים לשהייה בישראל, שהודה בהחזקת סכין שלא כדין, התערב בית המשפט המחוזי והרשיע את הנאשם, למרות המלצת שירות המבחן שלא להרשיעו, לנוכח פגיעה קונקרטית וממשית (עפ"ג (מח' י-ם) 28660-03-10 **מדינת ישראל נ' אימן גבשה** (27.4.2010)). גם החלטה זו אושרה בבית המשפט העליון, אשר קבע כי למרות הנזק הצפוי, אין מקום להימנע מהרשעה (ע"פ 4079/10 **אימן גבשה נ' מדינת ישראל** (23.8.2010)).
14. במקרה דומה לענייננו, של ניפוז שמשת רכב על עניין של מה בכך, וכאשר היה מדובר בעובד נציבות כבאות והצלה, שעבודתו היתה אמורה להפגע כתוצאה מהרשעה, הותיר בית המשפט העליון את ההרשעה על כנה (רע"פ 1931/15 **אדריאן מויססקו נ' מדינת ישראל**, (26/03/2015)).
15. אכן, זכותו של נאשם לעמוד על חפותו, וזכות זו שמורה לו גם לאחר הכרעת הדין. עם זאת, הפסיקה ציינה לא אחת, שגם העדר חרטה ולקידת אחריות, הם גורמים המונעים אפשרות להימנע מהרשעה (ר' למשל: ע"פ (מח' נצרת) 1295/05 **נואל חליפה נ' מדינת ישראל**, (16/05/2006) ; ע"פ (מח' חיפה) 3545/03 **עופר שרון נ' גיורא פישר**, (21/10/2004)).
16. **מן הכלל אל הפרט** בענייננו, אין למעשה מחלוקת, כי כאשר מדובר בנאשם שהוא עו"ד, הרשעה עלולה להביא לפגיעה של ממש בעיסוקו המקצועי, ולכן יש להתמקד בטיבה של העבירה בנסיבות העניין.
17. מדובר אמנם בעבירה קלה יחסית, של היזק לרכב במזיד. חומרת העבירה כשלעצמה, בהתעלם מנסיבותיה הייחודיות, איננה גבוהה, וייתכן כי בנסיבות אחרות היא מאפשרת להימנע מהרשעה. עם זאת, בענייננו, מדובר בנסיבות אשר מחמירות את האירוע, ומונעות את האפשרות להימנע מהרשעה.
18. כפי שעלה מהראיות, לרבות מעדות הנאשם עצמו, מדובר בסכסוך מתמשך בין שתי חמולות. הנאשם הוא עורך דין בעל השפעה. יש לצפות ממנו להתנהגות מרגיעה ומהווה דוגמה לאחרים. למרות זאת, בהתאם להכרעה, הנאשם יידה אבנים ביחד עם קטינים אחרים לעבר רכבו של המתלונן, סתם כך, על רקע קטטה בין בני נוער משתי החמולות בבית הספר, וחשש שהתעורר כי נער מהחמולה הנגדית מבקש לפגוע בנערים ממשפחתו של הנאשם. יש לראות בחומרה את העובדה, שבנוכחות קטינים בני משפחתו, נקט הנאשם בדרך בה פעל, באופן שאיננו הולם את המצופה ממעמדו, ומן הסתם מביא להחרפת היחסים.
19. עוד יצוין, כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה. אכן זכותו של נאשם לעמוד על חפותו ולנהל הוכחות. זכותו של נאשם לטעון לחפות גם לאחר הכרעת הדין. עם זאת, לא ניתן

לסייג את תסקיר שירות המבחן, כך שלא יתייחס ללקיחת אחריות, כפי שביקש הסניגור. בהתאם להלכה הפסוקה, הליך של ביטול הרשעה הוא חריג יוצא דופן. כמתואר בפסיקה שהוצגה לעיל, בין מכלול השיקולים שיש להביא בנקיטה בצעד חריג כזה, ניתן להביא בחשבון גם הודאה, לקיחת אחריות והבעת חרטה או התנצלות. אלה אינם נמצאים בענייננו.

20. לנוכח כל האמור לעיל, מצאתי כי לא מתקיימות הנסיבות הייחודיות והחריגות המאפשרות להימנע מהרשעה והרשעה תיוותר על כנה.

מתחם הענישה ההולם

21. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להביא בחשבון את הערך המוגן שנפגע, את מידת הפגיעה בו בנסיבות העניין ואת הפסיקה הנוהגת.

22. בענייננו, מדובר בעבירה של היזק לרכוש ברכב, כאשר בנסיבות הקונקרטיות של האירוע, יש גורמים לחומרה וגורמים לקולה: לחומרה ניתן להביא בחשבון את הנזק שנגרם לרכבו של המתלונן, את העובדה שמדובר בעבירה שבוצעה בצוותא עם אחרים, קטינים בני משפחתו, את העובדה שהאירוע החל מסכסוך בין נערים, והחריף עקב התנהגות הנאשם, שהשליך אבנים על הרכב ללא עילה של ממש, יחד עם קטינים בני משפחתו. לקולה ניתן להביא בחשבון, כי הנאשם הורשע בגרימת הנזק לרכב מכוח דיני השותפות. גם הנזק לרכב איננו נזק כבד.

23. בעניין מויסקו שאוזכר לעיל (רע"פ 1931/15 אדריאן מויסקו נ' מדינת ישראל (26.3.2015)), אשר עסק בניפוח שמשות רכב כמו בענייננו, אישר בית המשפט העליון ענישה של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, כאשר מתחם הענישה עמד על בין מאסר על תנאי לארבעה חודשי מאסר בפועל.

24. בנסיבות אלה, לאחר שאני מביא בחשבון את מכלול נסיבות העבירה, נראה כי מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם, עומד על בין מאסר על תנאי למאסר בפועל לתקופה קצרה.

גזירת הדין

25. בהעדר תסקיר ושיקולי שיקום, לא ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם.

26. עם זאת יש להביא בחשבון כי מדובר בנאשם כבן 60 ללא כל עבר פלילי, הסובל מבעיות בריאותיות קשות. עצם ההרשעה עבור עורך דין מהווה פגיעה חמורה.

27. לנוכח האמור לעיל, נראה לי כי בנסיבות העניין, ניתן לגזור את הדין על הרף התחתון של מתחם הענישה, היינו מאסר על תנאי, שלכך יצטרפו קנס ופיצוי.

28. אשר על כן, לאחר שאני שוקל את מכלול השיקולים לחומרה ולקולה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שלושה חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת רכוש.

ב. פיצוי למתלונן, עד תביעה 2, בסך 2,500 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בימ"ש עד ליום 8.4.18 ויועבר למתלונן לפי פרטים שתמציא המאשימה.

ג. קנס כספי בסך 2,500 ₪ או 14 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 8.5.18.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבימ"ש המחוזי.

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ח, 07 פברואר 2018 במעמד הצדדים.